

Mère Verlaine

A monsi fegyház kapuja előtt
Mère Verlaine várta bűnbánó fiát.
A költő lapos, árny-rútult arcán
éles vonalak a vétket hívták.

A csöpp asszony elejtette szavát,
a gyöngédet, az anyai ígét.
„Hol Mathilde?“ — „Nem jött.“ — Összemosolygott
keservével, ki ismerte szívét.

Mère Verlaine, akár a fáradt kedves,
megfogta fia hullámzó karját.
Közben este lett. „Mondd, anyám, Mathilde
szemét a könnyek sohasem marják?“

Sziget, hol vagy?

Mi fájt Berzsenyi? Mi fájt Kölcsey?
Mi fájt Széchenyi? Elvész az a nép,
melynek nincs hite, nincs tudománya.
Mi fájt Arany? Mi fájt Vajda? A kép
be zavaros. Mi fájt Ady, Babits?
A változatlan porban mi is fájt?
Sziget, hol vagy?
Otthonodat
mért félted költő, sebedből kivájt
ígédet? Kórus nélkül a minden
mért zeng, ha magyar, búja rendítlen,
mért nincs nyugalma, mért csak iszonyat,
mért bélyegzik meg jajjal a vészek?
Balassa mi fájt? Batsányi mi fájt?
Mért részletek a legszebb egészek?

Közöny-sűrűben kavarog lelkem,
cimbalmot hallok, trombitát, dobot.
Dúlt házak s kunyhók szava felém fut
és szívem, mint a beteg dal, dobog.
A világ nem is bámész közönség
és nem bánja, hogy sorsom mért zokog.
És nem látja, hogy szemem fényében
egy boldogtalan nép lángja lobog.

Az idősb Pieter Brueghel képei előtt

Az idősb Pieter Brueghel képei előtt
Flandriában, Brabant tájon,
zsír a paraszt boldogságon.
Termékeny az észak és dél,
a festő itt mit is remél?

Vér is ömlött, sok, sok, sok, sok,
olcsó vérük a zsoldosok.
Fénylő pénzt várt gazda, munkás,
boltos, pogány, koldus, csuhás.

Van Eyck, Rubens híres nevek,
istent és az isteneket
szolgálták a maguk módján,
hév és kék a hit s ajk csókján.

Ámde köznap-kedvet s kedélyt
ki is pingált, hűen ki élt?
Pieter Brueghel, az idősebb,
persze volt, ki nálad hősebb.

De nagy benned a kis ember,
majdnem hogy a csermely tenger.
A dombok a méret láza,
képed pedig aprók háza.

Rád gondoltam ma, míg törpék
között vitt az utam, görbék
hangján szólt a hivalkodás,
tragikomikus rög-botlás.

Rád gondoltam, flamand Giotto,
Madonnának is bókoló.
Ám lényegben a természet
vásznad hona, friss kedélyed.

Nyersnek mondtak, valót láttál,
lélek-vakok közt megálltál
színeidnek dac-távlátán,
színeidnek árnyalatán.

S tudtad, tudtad, bezzeg tudtad,
míg ösvényed befutottad,
mily ingatag minden élet,
bármilyen is nevetnéked.

Rád gondoltam képed előtt,
köröttem vagy tucat felnőtt.
Az egyik az orrát fújta,
a másik a könyvet bújta.

Cleveland, Ohio